

ΠΡΩΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΣΠΕΤΑΣ - ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

Ο Δημήτρης Κοσπέτας και ο Αθανάσιος Μπαλαγιάννης, ως πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της Ελληνικής Λέσχης του Σίδνεϊ αντίστοιχα, μιλούν αποκλειστικά στον «ΚΟΣΜΟ» για την πορεία των εργασιών ανακαίνισης του ιστορικού κτιρίου επί της Castlereagh Street, για την μερική αλλαγή πλεύσης και τους λόγους που οδήγησαν σε αυτή, για τα σχέδια τους για το αύριο και την σχέση τους με το χθες.

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΣΑΒΒΑΣ ΛΙΜΝΑΤΙΤΗΣ

«Σκόνη, πέτρες, λάσπη, όλη μέρα στο γιαπί». Όταν στις αρχές της δεκαετίας του '70, ο θείος Νώντας – κατά κόσμο, Δημήτρης Πουλικάκος – συνόδευε ένα από τα μουσικά κρεσέντα του με τους βαθυστόχαστους αυτούς στίχους, σίγουρα δεν είχε στο μαλό του, τον Δημήτρη (ή Τζιμ, επιλέξτε ελεύθερα) Κοσπέτα τον πρώην πρόεδρο του Σίδνεϊ Ολύμπικ και νυν της Ελληνικής Λέσχης. Έτσι όμως που το συγκεκριμένο αριστούργημα της ελληνικής ροκ, ταιριάζει γάντι στην περίπτωση του πολυπράγμονα συμπάροικου. Τουλάχιστον στην συγκεκριμένη στιγμή, και ειδικά λίγο πριν αρχίσει η συνομιλία μας και η εμβάθυνση σε θέματα που αφορούν τον οργανισμό που με τόση αφοσίωση υπηρετεί.

Aς πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Τρίτη, λίγο μετά τις έξι της απόγευμα, λίγες ημέρες μόλις πριν από την γενική συνέλευση της Ελληνικής Λέσχης (σε: έλαβε χώρα xθες Κυριακή). Βρίσκομαι επί της Castlereagh St., στο κέντρο της πόλης του Σίδνεϊ, έξω από τα γραφεία του Ελληνικού Προξενείου και ακριβώς απέναντι από το υπό ανακαίνιση κτίριο της Ελληνικής Λέσχης. Μια σκονισμένη φιγούρα προβάλει από τις πόρτες του μεγαλοπρεπέστατου, νεοκλασικού κτιρίου, το οποίο αν και έχει μείνει χρόνια στην αφάνεια, διατηρεί ακέραιη την φινέτσα του. Διασταυρώνω και βρίσκομαι φάτσα με τον κ. Δημήτριο Κοσπέτα: καλυμμένος σχεδόν από την κορυφή ως τα νύκια με σκόνη, ο Κοσπέτας (ή πιο σωστά τα λερωμένα ρούχα του) μπορεί να μην παραπέμπει σε πρόεδρο ελληνικού οργανισμού, σίγουρα όμως αποτελεί το πλέον δυνατό διαποτευτήριο ότι ο πενηντάρης κύριος που στέκεται απέναντι μου δεν φοβάται να τσαλακώσει την εικόνα του επιτυχημένου επιχειρηματία, ειδι-

Αριστερά ο Δημήτρης Κοσπέτας και δεξιά ο Αθανάσιος Μπαλαγιάννης. Οταν τους ζήτησαν να ποζάρουν αλά Bruce Springsteen-Clarence Clemons από το εξώφυλλο του κλασσικού δίσκου του πρώτου «Born to run», η απάντηση ήταν αποστομωτική: «Μάλλον σε έχει πειράξει ο ήλιος της Κύπρου!!!»

κά όταν και όποτε οι ανάγκες το απαιτούν. Ας μην ξεχνάμε όλωστε πως η αναστύλωση του συγκεκριμένου κτιρίου αποτελεί όνειρο ζωής για πολλούς συμπάροικους. Εκεί όμως που οι άλλοι έμειναν στα όνειρα και τα σχέδια, ο Κοσπέτας και η ομάδα των ως επί το πλείστο Ελλήνων δεύτερης γενιάς με τους οποίους συμπορεύεται στο συγκεκριμένο «αγώνα δρόμου», σπίκωσαν ψηλά τα μανίκια και έπεσαν με τα μούτρα στην δουλειά. Άλλωστε η αρετή εκτός από τόλμη, θέλει και κόπο και μάλιστα πολύ...

Μου προτείνει το χέρι, φορώντας το πιο πλατύ χαμόγελο του. So far, so good, που λένε οι Αγγλοσάξωνες. Προς τι όμως η αμφίεση εργάτη σε γιαπί; Χαμογελά και πάλι (τελικά το χαμόγελο πρέπει να είναι μόνιμο αξεσουάρ της εμφάνισης του, αφού συνεχίζει να φωτίζει το πρόσωπο του καθ' όλη την διάρκεια της συνομιλίας, ακόμη και όταν οι ανάγκες της συνέντευξης με αναγκάζουν να φορέσω την μάσκα του «συνηγόρου του διαβόλου»). «Όπως γνωρίζεις, την Κυριακά έχουμε την επίσημη γενική συνέλευση του συλλόγου», εξηγεί. «Και επειδόν ο χρόνος κυλάει γρήγορα, είπα να δώσω ένα χεράκι στους οικοδόμους, προκειμένου να είναι όλα έτοιμα όταν υποδεχτούμε τα μέλη μας». Ηθικό δίδαγμα: αν ο καλός καπετάνιος στην φουρτούνα φαίνεται, μάλλον ο οικοδεσπότης πρέπει να κριθεί από την φροντίδα που δείχνει προκειμένου το σπίτι του να είναι έτοιμο να υποδεχτεί τους καλεσμένους του.

Σε λίγο «μπαίνει» στην παρέα μας και ο Αθανάσιος (Θανάσης για τους ελληνικής καταγωγής φίλους του, Άρθρουρ για τους ξένους) Μπαλαγιάννης, δίνοντας έτσι το έναυσμα για την εκκίνηση του επισήμου μέρους της συνομιλίας μας. Οι δύο οικοδεσπότες μου με οδηγούν στον χώρο που θα στεγάσει το ζαχαροπλαστείο και το οποίο βρίσκεται στο ισόγειο του υπό ανακαίνιση κτιρίου. Είναι εμφανές πως στο

συγκεκριμένο σημείο οι προετοιμασίες βρίσκονται σε πιο προχωρημένο στάδιο σε σχέση με το υπόλοιπο κτίριο: κάποιοι πάγκοι έχουν τοποθετηθεί, κάποιοι τούχοι έχουν δεσμεύτες πρώτες «επεμβάσεις», το φως που εισχωρεί άπλετα στο χώρο από τα ψηλά παράθυρα (και μάλιστα παρά τη προχωρημένη της ώρας) αφίνουν υποσχέσεις για στιγμές καλάρωσης σε όσους επιλέξουν να το επισκεφτούν. Μια σκάλα όμως που στέκει μονάχη στην μέση του δωματίου υποδεικνύει πως ακόμη απαιτείται χρόνος και πολλή δουλειά προκειμένου το αρχικό όνειρο των ανθρώπων της Λέσχης πάρει σάρκα και οστά. Κυρίως όμως λείπει ένα ζεστό γαλακτομπούρεκο και ένας παγωμένος φραπέ (γλυκός με γάλα για τον γράφοντα) για να συμπληρώσει το έστω και vontό παζλ. Δεδομένης όμως της ιδιαιτερότητας του όλου εγχειρίματος, προσπερνώ την έλλειψη γλυκών και καφέδων, υπόσχομαι στον εαυτό μου να τιμώσω δεσόντως τα προσφερόμενα εδέσματα άμα την επίσημη έναρξη των «εργασιών» του ζαχαροπλαστείου και περνώ απευθείας στο κυρίως μενού.

ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ... ΑΠΟΓΕΙΩΣΗ

Δεκέμβριος 2011. Μιλώντας αποκλειστικά στον «ΚΟΣΜΟ» και στον Παναγιώτη Νικολάου, ο Δημήτρης Κοσπέτας αναλύει τα σχέδια του διοικητικού συμβουλίου του οργανισμού όσον αφορά την αξιοποίηση του κτιρίου επί της Castlereagh St, το οποίο παραμένει ανενεργό για μια ολόκληρη 25ετία. Ουσιαστικά ανακοινώνει τα επικείμενα εγκαίνια του ισογείου, αναφέροντας επί λέξη τα εξής: «Θα χρησιμοποιήσουμε αρχικά μόνο τον ένα όροφο, το ισόγειο. Θα ολοκληρώσουμε την ανακαίνιση του και θα το λειτουργίσουμε... Έχουμε τοποθετήσει τα πλεκτρικά, βάλαμε ανελκυστήρες κι απομένει η διακόσμηση. Είναι σχεδόν έτοιμο κι ελπίζουμε τον Φεβρουάριο ή τον Μάρτιο του 2012 να ανοίξουμε ένα καφέ-ζαχαροπλαστείο. Και δύο μίνιες αργότερα θα λειτουργήσει ολόκληρη η Λέσχη». Ένα χρόνο αργότερα, τα μεγαλεπίβολα σχέδια δεν έχουν